

Herkes İnceldiği Yerde Kopsun Diyor Lakin Öyle Olmuyor

— kul mehmet · 09 Şubat 2020

Herkes İnceldiği Yerde Kopsun Diyor, Lakin Öyle Olmuyor!

Olmalıydı diyorum hep gülenler, ağlayanlar olmamalıydı lakin bu pek mümkün olmuyor! Yeis ile sancılar içinde kıvransam da gülenler olmuyor, herkes ağlıyor. Kimisi az kazandığı için kimisi çatlayana kadar yerken aç gözü doymuyor, çoğu insan savaşta ŞEREFSİZ ZALİMLER in attığı bombalardan ölürken kimi evsiz babasız annesiz kalırken ağlıyor!

Batarken insansızlığın batağına çıkamıyoruz, umudumuz nemli olsa da çareye derman olmuyor! Gözyaşlarımızdan masumiyet akarken, insan olarak derdimize derman olacak insanı bulamıyoruz, derdimize derman arayanlar ben gibi kıvranırken hayallerimizin umut bahçesinde geziniyoruz birer hayal olarak kalmaması için.

Mutluluğu bir bulsak birkaç saat kapı aralığından seyir etsek buda bize yeter diyorum, lakin kapıyı bulamıyoruz, karanlıktayız, gönüllerimizi yakarak aydınlık etmiyoruz karanlıkları! Bir hezeyan da kalmış gibiyiz altında kalmış çıkamıyoruz sanki.

Durduğumuz duraklar mı istasyonlar mı yollar mı yanlış, yoksa yanlış yoldayız da doğru yol mu sanıyoruz. Yüreğim bunca anlamsızlıklar içinde yine sıkıldı, odanın penceresin açarak biraz hava almalıyım. Yıllardır değişecek diyoruz hala değişmek adına bir adım atılmamış, oysa yarım asırdan fazla geçti ben bunu duyuyor ve söylüyorum sizler gibi, değişecek diye umutlarımız Sümen altına atılarak unutulmaya mahkûm kaldı galiba, oysa yüzlerce yönetici oturdu o koltuğa, görmedi kördü galiba, lakin bakıyordu gözleri ışıltılı oy isterken!

Herkes inceldiği yerde kopsun diyor lakin öyle olmuyor! Kopan bizleriz birbirimizden sevgiden aşktan merhametten insanlıktan! Sessizliğin feryadı kulaklarımızı sağır ederken nasıl saf saf hak huzurda duracağız bilmiyorum, dualarımız belki çare olur ruhumuzdaki sancuların feryadı halis niyeti ile Rabbim kabul eder, lakin benimde bir adım atmam gerek bir mimar gibi, nakış nakış gönülleri örmem gerek sevgi ile aşk ile merhamet ile. Sıkıcı dayanılmaz olan bu hayatı anlatırken satır satır, ruhum bedenim sanki satırla lime lime doğranıyor usta bir kasap tarafından!

Az ilerde ufukta sızan güneş ışığından daha aydınlık bir ışık görünüyor, kaçıyorum kasabın satırından...

Mehmet Aluç